

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Evropeae Historiae Societatis Iesv Pars ...

Anglia

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1671

Capvt I. Alanus Romæ. Alani rationes ad impetrandos Angliæ suæ
operarios à Mercuriano. Optarat S. Ignatius inducere Societatem in
Angliam. Anglorum dotes egregiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10773

LIBER II.

*Alanus Romæ. Alani rationes ad impetrandos
Angliæ suæ operarios à Mercuriano. Optarat
S. Ignatius inducere Societatem in Angliam.
Anglorum dotes egregia.*

CAPVT I.

ROMAM mense Octobri, anno 1579. Alanus appulit, vt quod sapienter optarat Personius, eo pietatis & doctrinæ consensu, seminarium Remensè Romano sociaret, quo iunctis viribus fortius Angliam iuarent. Inspecta illic diligenter selecta Romani iuuentute, disciplinæ sanctimonia, viuendi ordine ac discendi, sic delectatus est, vt erga hoc nihilo frigidius quàm in suum illud Remensè ferretur, & arderet. Quare datis deinde ad eius Rectorem Gazzarium, aliósq; nostrorum literis, suos compellabat in formandis ad martyrium, aut Apostolatam, aut vtrumque Anglorum animis Collegas. Verum aliud quiddam voluebat tacitus, cuius potissimum gratia Remis iter molestum Romam susceperat, nostros videlicet operarios Angliæ, à Mercuriano Præposito impetrare; nam si tantum pollebant virtute illorum discipuli & alumni quos ad hoc fingebat Societas, quid non erant ibidem præstaturi ductores, & Magistri? suas in eam rem perpendendas illi tradidit rationes, quæ cum possint quoque in posterum valere plurimum, visum est saltem obiter illas indicare.

Prima erat temporis ratio, quo eodem ruinis Angliæ, Societatis ortum Parisiis opposuerat Deus; exterminatis ab Angliæ religiosis ordinibus, Societatem Romæ decreto Pontificis in religiosas adscriptam familias, & peculiari obstrictam voto, obedientiæ Christi Vicario præstandæ, quam Henricus octauus Deo rebellis excusserat; Deo, quod semper aliàs notatum, summis Ecclesiæ cladibus, summa remedia parante idque prouisum diuinitus, obseruarunt Pontifices, ac præter scriptores huius æui sexcentos, Sanderus, & ipse Anglus, & clari in rem Catholicam meriti. O, inquit, Dei erga Ecclesiam; nosque priuatim Anglos clementiam inexplicabilem! Dum ore sacrilego in Germania Lutherus

Deum ac diuina proscinderet; Henricus octauus religione omni pessumdata, Papæ sedem, ac nomen execrationibus publicis deuoueret, Ignatij Loyolæ spiritum eiusque sociorum, ad religiosæ vitæ absolutissimam exciuit, & exegit formam. Quâ nuncupato Pontifici voto, impietatem Lutheri, & Henrici furorem, ab animis Catholicorum defenderent, quocumque terrarum & gentium, per quæuis pericula, in Ecclesiæ obsequium ituri, solo Pontificis contenti nutu, velut Christi mandato, & de incerto viæ subsidio fidenter securi. Quibus ex Ignatij pollice disciplinæque mirabili profectis inditum est nomen Societatis I E S V, quod vltimis non modo Indiis, orbisque finibus celeritate incredibili parique industria importarunt, sed præsentiori suo forte periculo, in Septentrionis, nostræque Angliæ populos hæresum tabe ictos mortifera, & dominorum sæua tyrannide ab orbe Catholico diuulsos, hæc & similia Sanderus.

Ad strenuam operam reparandæ inter Anglos auitæ veritatis seruabat viuacem stimulum, & pignus, vocem S. sui parentis Ignatij, quâ olim prædixerat fore, vt eo in Regno maximè floreret Societas. Nam si aiēbat Alanus Doctor nusquam barbarorum, terrarum, & periculorum erat quo Generalis Præpositus ad conuersionem ethnicorum suos non mitteret; nullæ tot ærumnis & mortibus confixæ expeditiones quas illi nobili ambitu non afflictim præferant; qua mente poterat Angliam neglectim præterire, tot retrò seculis Christianam & gloriosè Catholicam. Ita quidem ex vero, & æquo Alanus; constabat præterea ex Archiuij nostri monumentis, fundatori nostro sanctissimo quantoperè cordi fuisset Anglia. Scribens enim ad Polum Cardinalem, de Societatis quam amicè amabat incrementis; deferrebat illi pro Anglicana iuuentute, Germanici Collegij tunc aptum subsidium, quodd nondum esset certis nationibus obstrictum, sed pia eiusdem sancti Patris aleretur fouereturque charitate à quo primum fuerat inchoatum. Significabat nihil à se omissum apud Hispaniæ Principem; tunc Angliæ Regem Philippum secundum quo Societati pateret in Angliam aditus, fuissetque id eodem à Principe Patri Araozio, Patri Francisco Borgiæ, & Eleonoræ Mascarenniæ diuersis temporibus promissum, tametsi ob causas quas nihil attinet referre, votis euentus nequaquam respondiisset, vt nec moræ quam illic Ribadeneira traxit, Gomezium Figueroæ Comitē secutus, quem eò Philippus destinarat vt Regiæ Mariæ adesset ægotanti. Dum ergo ex cæli placito, Societatis in Angliam ingressus expectatur, in Societatem Angli, & multi, & magnis dotibus subeunt; tam multos enim à Laine & Borgia viris sanctissimis admissos cum eorum successor Mercurianus comperisset, augerique in dies animaduerneret, nunc, inquit, videtur statutum cœlitus, adesse tempus quo Societas in campum exeat ad profligandas Angliæ hæreses, tam copioso, & valido instructa milite, quod idem etiam largius expertus est cum vel vno 1578. anno Anglos duodecim Societati Belgium dederit, vincebátque præstantia numerum.

& inter cæteros non mediocriter eminebant; augebat illorum ubique gloriam illustre pro fide exilium, & extra rem foret inire hic eorum numerum, qui tota Hibernia, Belgio, Gallia, qui Germania, Vngaria, Polonia, Lituania, qui per Hispaniam, & Italiam forti exemplo oberrabant; notaréque illos nominatim quorum egregia sanctitas peculiaribus Dei donis condecorata est, præter alios in omni genere literarum, & interiori pietatis, ac virtutum magisterio claros; vt de iis fileam quos vtraque India, & castra Pannoniæ aduersus Turcas, & calamitas peste contactorum cum eximia laude occuparunt.

His Alanus plus satis probabat Angliæ succurrendum & suggerendos illi à Societate operarios, quæ Societati tam multos suggereret, quorum, & præcipua charitas, patriæ debebatur supremum laboranti, & allatum ei ab iis auxilium non esset reliquis regiones suis præsiis orbatura.

Nec videri satis Societatem huic officio facere colligendis in Seminaria, & instituendis Anglis exulibus. Partem Regni hos esse minimam, & præsiis animi minimum egentem, cuius ipsi robur deferendis cum patria domibus tam alacriter probassent. Illuc esse vertendos conatus, vbi prælium esset aduersus omnes Catholicos grauius, periculosus in vacillantes ac debiles; in lapsos miserabilis; egere denique gentem vniuersam tanta ope, quantam non posset ab Sacerdotibus optimis, sed paucis expectare; quique illam ipsimet à Societate flagitabant, nec sperabant se posse aliunde illam accersere. Rationibus Alani forsitan videar Societatis moras inculcare, quæ nihilominus in hunc de quo agimus æui annum septuagesimum nonum, Elizabethæ furentis vicesimum, suppetias ferre distulerit; ac ne tunc quidem grati animi, iuris, ac precum argumentis, etiam summo Pontifici admotis, Mercurianus nisi agrè adductus cesserit postularis; negans aut posse, aut debere, ac difficultatum neccens obices, sed superabiles, & cum Iaponibus, Brasiliis, & longinquirioribus aliis nationibus communes, quibus tamen vtrò suorum paucitatem, sudores & sanguinem Societas prodiga ingerebat, si nullos eorum in suis numeraret.

